

Nieuwsbrief 25 – juni 2008

Beste Niños donateurs,

De afgelopen 6 maanden stonden voor ons in het teken van bezinning, observatie, reflectie, vernieuwing, samenwerking en vriendschap.

In de twaalf jaar dat we nu bestaan als stichting zijn er ontzettend veel dingen gebeurd, mensen bijgekomen en weggegaan, nieuwe wegen ingeslagen, oude dingen gestopt die niet meer werkten etc. etc.

Wij vonden, voor dat we ons vijfde kinderrestaurant zouden openen, het eerst eens tijd worden om alles onder de loep te nemen en te kijken wat nog steeds goed was en wat aan vernieuwing toe was.

Dit heeft als resultaat gehad dat we ons nu meer dan ooit 'Unidos' (verenigd) mogen noemen, vinden wij, en we elkaar weer waarderen en weer weten waar het allemaal om gaat uiteindelijk in onze stichting, en dat zijn onze kinderen. Een van de belangrijkste dingen die wij onze (bijna) 600 kinderen graag willen meegeven is een goed voorbeeld met onze medewerkers. Inmiddels is onze groep medewerkers gegroeid tot 83 mensen. Van al deze mensen vinden wij dat we van ze mogen eisen om een goed voorbeeld te geven aan de kinderen die wij onder onze vleugels hebben genomen. De afgelopen periode hebben we daar heel intensief aan gewerkt en zijn heel erg trots op alle medewerkers voor hun inzet en betrokkenheid.

Verderop in deze nieuwsbrief kunt u alles lezen over dit hele proces.

- Ook in deze nieuwsbrief waarom we nog niet open zijn met ons vijfde restaurant.
- Over de concurrentie in de hotelbusiness die steeds groter wordt in Cusco.
- Over Yorget, een van onze tutoras in de kinderrestaurants die elke dag samen met de kinderen 125 krantenproppen de binnenplaats op schiet.
- Ons nieuw beleid met onze kinderen van de kinderhuizen die nu meer zelf hun zaken moeten regelen.
- Onze trouwe Lourdes die niet meer met de stichtingsactiviteiten bezig zal zijn maar volledig in de hotels gaat werken.
- Over Edwin die na jaren in ons restaurant zelf gegeten te hebben nu zelf aan het koken is voor de kinderen.
- Afscheid van Kaaswinkel Kroon, van Jan en Titia Tops.

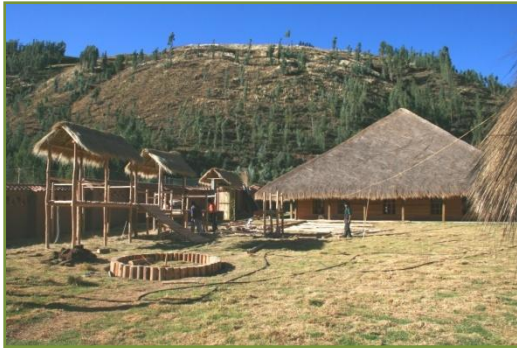
Dit en nog veel meer kunt u lezen in deze nieuwsbrief. Wij wensen u veel leesplezier en hopen de komende periode ook weer op u te kunnen rekenen.

Heel veel groeten ook namens al onze medewerkers en kinderen!!!!

Jolanda van den Berg - Cusco - juni 2008

Vijfde kinderrestaurant

In de vorige nieuwsbrief hadden we voorspeld dat we nu open zouden zijn, maar dat is helaas nog niet gelukt. Het restaurant is wel klaar en prachtig geworden. Ook de speeltuin is bijna klaar. We hebben gekozen voor een grote speeltuin en een kleine groentetuin omdat de kinderen in en rond Huasao geen speeltuinen hebben. De speeltuin is gemaakt van natuurlijke materialen, voornamelijk houten palen en veel touw en is bijna een attractie op zich geworden. De kinderen die langslopen en nieuwsgierig naar binnen kijken vinden het allemaal prachtig.

Het personeel is ook inmiddels ingewerkt en de tutoras staan ook in de startblokken. De meesten zijn mensen uit hetzelfde dorp die we de afgelopen perioden in onze bestaande restaurants hebben ingewerkt. Waarom zijn we dan toch nog niet open?

De reden waarom we toch nog even gewacht hebben met al onze energie stoppen in het nieuwe restaurant is omdat we tegelijk met de bouw van

het nieuwe restaurant ook onze huidige restaurants onder de loep hebben genomen. Daardoor werd duidelijk dat er na 12 jaar op sommige werkplekken gewoontes in waren geslopen en veel zaken op de automatische piloot gingen. Omdat we vonden dat we daar eerst iets aan moesten doen hebben we met elkaar, het leidinggevende team, de koppen bij elkaar gestoken en zijn we de hele organisatie gaan bekijken en vooral naar alles waar verbetering nodig was. Dat heeft grote gevolgen gehad, voor een aantal mensen in negatieve zin, maar voor de meeste mensen in positieve zin. Verderop in deze nieuwsbrief kunt u daar steeds stukjes over lezen.

Naar aanleiding daarvan hebben we besloten om het openen van het vijfde restaurant nog even te laten wachten omdat wij denken dat het belangrijker is om soms even pas op de plaats te maken en te kijken of we nog steeds dezelfde lijn volgen en op hetzelfde kwaliteitsniveau functioneren zoals wij dat graag willen. Doorgroeien is fantastisch maar niet als het ten koste gaat van de bestaande projecten. Nu we alles en iedereen weer in de positieve richting hebben kunnen we ons in alle rust op het nieuwe restaurant gaan concentreren.

Het nieuwe restaurant vraagt veel extra aandacht omdat het een andere soort doelgroep is die we gaan helpen. De kinderen in onze huidige restaurants zijn stadskinderen, afkomstig van het platteland in de meeste gevallen, maar deze nieuwe kinderen zijn plattelandskinderen die vaak geen Spaans spreken en niet gewend zijn om van iemand anders eten te krijgen dan van hun eigen ouders. Ook de selectie is heel anders. In onze huidige restaurants komen de kinderen zelf vaak inschrijven, maar in Huasao gaan Vicky en Jolanda met paarden naar de comunidades (dorpjes) om de kinderen op te zoeken en met de ouders te praten. Een aantal kinderen is al ingeschreven, maar we willen ook de kinderen bereiken die wat verder weg wonen want die hebben het ook heel erg nodig. Aangezien we het heel degelijk en goed willen aanpakken kost het ook meer tijd. Die tijd hadden we de afgelopen maanden helaas niet, maar we verzekeren u dat in de volgende nieuwsbrief we nieuws zullen hebben over onze nieuwe kinderen in het nieuwe restaurant. Hopelijk kunt u begrip opbrengen voor onze zorgvuldigheid en aanpak.

Andere projecten / hotels in Cusco...

Elk jaar opnieuw komen er weer nieuwe hotels in Cusco bij. De concurrentie wordt steeds groter. Soms maken we wel eens grappen dat er in het centrum bijna geen huizen meer zijn, maar alleen nog hotels. Dat is op zich voor ons niet ongunstig omdat het betekent dat het goed gaat met de toeristenindustrie in Cusco en tevens zorgt het ervoor dat wij wakker blijven en onze kwaliteit beter bewaken vanwege die concurrentie. Gelukkig hebben we een sterke marktpositie en winnen we nog steeds bijna elk jaar o.a. de prijs voor het beste 2 sterren hotel uitgereikt door het ministerie van toerisme in Cusco, naast alle andere prijzen van

toeristengidsen, websites etc. Daar zijn we heel trots op en werken we met z'n allen heel hard voor te deze positie vast houden.

Heel regelmatig komen er mensen langs of schrijven ons, Nederlanders of mensen met een andere nationaliteit, met de vraag of we willen samenwerken omdat ook zij een soort Niño-shotel willen opzetten. Waartoe wij altijd bereid zijn is adviezen geven, maar een samenwerkingsverband willen wij niet, gewoon om het feit dat wij niet in kunnen staan voor wat andere mensen doen. In de 12 jaar die we nu bestaan hebben we zoveel mensen en projecten voorbij zien komen. Allemaal met de beste intenties, maar niet allemaal in staat om de juiste mensen om zich heen te verzamelen of hun plannen zo uit te kunnen voeren zoals hun bedoeling in eerste instantie was.

Ook wij zijn in die 12 jaar niet alleen maar leuke mensen tegengekomen, zacht uitgedrukt. Inmiddels weten we hoe alles hier functioneert en dat is ook de reden dat we alles onder eigen regie willen houden. Wij vinden het belangrijk om daar naar donateurs en fondsen duidelijk in te zijn omdat we steeds vaker verhalen te horen krijgen over dat we samenwerken met een of ander project waar we zelfs nog nooit van gehoord hebben.

Er is natuurlijk niets tegen mensen die onze projecten kopiëren of ons zien als inspiratiebron als er daarmee daadwerkelijk kinderen op een positieve manier geholpen worden.

Om het gewoon een keer aan u allen gezegd te hebben, deze korte uitleg om misverstanden te voorkomen en onze kwaliteit aan u te garanderen. Wij werken niet samen met andere projecten, organisaties of hotels en bevelen ook geen andere projecten aan.

Niet omdat er geen goede projecten zouden bestaan in Cusco, want die zijn er zeker, maar gewoon omdat wij vinden dat iedereen zelf moet bepalen of een project wel of niet goed is.

Functieverandering voor Lourdes

Lourdes is een van onze oudste werkneemsters. Onze geschiedenis met Lourdes gaat verder terug dan toen ze in dienst kwam in ons hotel in 1998. Toen Jolanda in 1996 in Cusco aankwam woonde ze eerst in een gehuurde kamer met drie van de eerste jongens, maar toen dat te klein werd ging ze op zoek naar een huis i.p.v. een kamer en zo kwam ze via via terecht in het huis van de moeder van Lourdes. De moeder van Lourdes had een groot huis met verschillende binnenplaatsen en een van die binnenplaatsen wilde ze wel verhuren aan Jolanda. Haar dochter Lourdes woonde toen ook na haar scheiding in een gedeelte van datzelfde huis met haar drie kinderen. Het contact was toen niet veel meer dan een vriendelijk dag en hallo tussen Lourdes en Jolanda als ze elkaar tegenkwamen.

Tot op een dag Lourdes aanbelde bij Jolanda met een enorme zelfgemaakte pudding. Ze lachte vriendelijk en vertelde Jolanda dat ze stiekem af en toe naar binnen keek en zich er steeds weer over verwonderde wat nou toch die rare buitenlandse bezielde met die lastige straatjongens in huis. Wat ze nog het meest bewonderenswaardig vond was dat Jolanda de nagels van de jongens knipte als dat nodig was en dat haar zoontje Gabriel had gezien dat wij haveremout met melk aten en niet met water zoals zijzelf deden. Jolanda moest er erg om lachen en nam de pudding in ontvangst. De periode daarna bleef het opnieuw alleen bij een vriendelijk dag en hallo, maar Jolanda vond het wel bijzonder dat ze iets van een Peruaanse had gekregen. In de maanden daarvoor, eigenlijk sinds ze in Peru was, was duidelijk geworden dat de maatschappij hard was en het, ieder voor zich was, in de meeste gevallen.

Toen het hotel geopend werd bijna anderhalf jaar later en Lourdes langs kwam voor een baantje hoefde Jolanda niet lang na te denken. Lourdes begon in de schoonmaak en heeft zich in een aantal jaren opgewerkt tot hoofd administratie en rechterhand van Jolanda. Lourdes is een zeer waardevolle betrouwbare kracht geworden waar we ongelooflijk blij mee zijn.

Door de jaren heen zijn onze stichting en de hotels enorm gegroeid en werd de werkdruk voor Lourdes steeds zwaarder. Steeds meer werd duidelijk dat de lijn in de organisatie an-

ders/duidelijker moest. Dat was vooral de reden waarom we de stichtingsactiviteiten en de hotels zijn gaan scheiden op administratief gebied.

Wat ook steeds duidelijker werd was dat Lourdes haar hart meer bij de hotels lag. Dat is ook begrijpelijk vanwege haar achtergrond. Lourdes komt uit een handelsfamilie en haar hele leven is ze met commerciële activiteiten bezig geweest. Haar manier van het personeel motiveren en corrigeren is van zeer hoge kwaliteit en haar belangrijkste doel is de omzetten van de hotels hoog houden. Kortom, perfect voor de hotelbusiness.

Naast haar hotelactiviteiten was ze ook coördinator van het keukenpersoneel in de kinderrestaurants. Toen we de Hacienda erbij kregen als derde hotel werd al duidelijk dat het te veel was voor Lourdes om al die taken te blijven vervullen. Om die reden hebben we nu besloten dat Lourdes zich volledig op de hotels gaat storten en niet meer werkzaam is in de projecten.

Haar opvolgster is Veronice. Veronice werkt ook al zes jaar bij ons als keukenchef en schuift nu door als coördinator. Hoewel het best moeilijk is voor Lourdes om niet meer werkzaam te zijn in de projecten geeft het haar ook meer rust en heeft ze meer tijd om ook bijvoorbeeld onze Hacienda beter te begeleiden vindt ze zelf.

Door deze beslissing met Lourdes is het mogelijk geworden dat Jolanda meer tijd heeft voor de projecten. Dat is ook hard nodig nu met ons nieuwe kinderrestaurant in Huasao en veranderingen intern op personeels- en administratief niveau.

Weg met verdriet en woede

Onze tutoras van de kinderrestaurants verzinnen steeds weer nieuwe spelletjes om de uren die de kinderen per dag bij ons doorbrengen zo leuk en ontspannen mogelijk te maken. Heel veel kinderen die bij ons komen leven onder vreselijk armoedige omstandigheden. Vaak zonder ouders, met veel druk, geweld en totale verwaarlozing.

Yorget doet sinds een aantal weken een heel eenvoudig spelletje met haar groep, als de kinderen 's morgens binnen komen. Voor het ontbijt begint krijgen alle kinderen eerst een oude krant. Deze krant moeten ze openvouwen en al hun zorgen, verdriet, woede en frustraties in gedachten in de krant stoppen. Daarna mogen ze de krant tot een prop maken en dan met alle kracht die ze in hun beentjes hebben de binnenplaats op schoppen. Als alle propen naar buiten zijn geschopt zuchten ze allemaal een keer diep en gaan dan met nieuwe energie aan hun ontbijtjes beginnen. Het is steeds een heel dubbel gevoel om eerst te zien hoe grappig dat eruit ziet dat schoppen van die propen en je tegelijkertijd te beseffen hoe groot het verdriet waarschijnlijk is dat in al die propen verstopt zit.

Edwin in de keuken

Edwin nam 7 jaar geleden afscheid van ons nadat hij 2 jaar in een van de kinderrestaurants had deelgenomen aan ons programma. Hij behoorde tot een van de allereerste kinderen. Als verlegen mannetje van 10 kwam hij binnen met zijn prachtige grote bruine ogen en het was triest om afscheid van hem en zijn groep te moeten nemen toen hij naar de middelbare school ging.

Ons programma is alleen voor de lagere schoolleeftijd. Op dit moment proberen we zoveel mogelijk jongere kinderen te krijgen, 6 of 7 jaar omdat ze dan langer bij ons zijn en we ze meer kunnen bieden. In de eerste groep van 9 jaar geleden zaten kinderen van alle leeftijden en dus ook Edwin met zijn 10 jaar.

Met veel kinderen uit die eerste groep hebben we nog regelmatig contact, maar met Edwin waren we het contact kwijtgeraakt. Op een dag stond hij opeens op de stoep en wilde met Jolanda praten. Hij vertelde dat hij inmiddels een dochtertje had gekregen en nu op zoek was naar een baan om voor zijn nieuwe gezin te zorgen. Zijn vrouw is ook pas achttien en

werkeloos. Hij had de afgelopen jaren verschillende baantjes gehad als afwasser in restaurants, reclamefoldertjes uitdelen op straat en keukenhulpje. Zijn vraag was of we een baantje hadden en dat het niet uitmaakte op welke plek.

Heel toevallig hadden we nog iemand nodig in de keuken van het nieuwe kinderrestaurant en op dit moment wordt Edwin opgeleid door onze keukenchefs om in de keuken te werken. In 2 weken tijd hebben we Edwin zien veranderen van een schuw, verlegen jongetje met een baby, naar een vrolijke, gemotiveerde werknemer en betrokken vader/echtgenoot. Hopelijk blijft hij zo goed voor zijn gezin zorgen zoals nu, wij zijn in ieder geval erg blij met onze nieuwe aanwinst in de keuken.

Geen slachtoffers en daders

Zoals u eerder in deze nieuwsbrief kon lezen zijn we dus de afgelopen periode heel intensief bezig geweest arbeidsplekken onder de loop te nemen en evaluaties te houden met het personeel over motivatie en onderlinge sfeer.

Anoniem konden onze medewerkers een formulier invullen waarin ze hun ideeën of klachten over andere collega's of onze werkwijze kwijt konden. Dat leverde op dat er veel onderlinge frustraties aan het licht kwamen die tijdens de normale werkbesprekingen niet op tafel kwamen. Wat vooral opviel was dat het onderling om onduidelijke dingen ging zoals over een bepaalde blik van iemand, schouders ophalen achter de rug om en meer van dat soort onduidelijke en niet uitgesproken zaken waarbij er altijd vage daders waren en vele slachtoffers. Kortom, zeer kinderlijk gedrag waar niet uit te komen is door er alleen uitleg over te vragen omdat het zo vaag en subjectief is.

In onze stichting werken mensen met zeer verschillende achtergronden. Voor een groot deel zijn het mensen die nooit eerder een serieuze baan hadden voor ze bij ons kwamen werken. Ook zijn de vooropleidingen zeer uiteenlopend van universitair geschoold tot 2 jaar lagere school.

Wijzelf maken daar nooit een punt van omdat we mensen puur en alleen maar aannemen op persoonlijkheid en we ze de rest zelf leren mocht dat aan de orde zijn. Dat doen we nu al 12 jaar zo en dat werkt fantastisch. Steeds is het weer een uitdaging om degene op die plek te krijgen waar je hem stiekem voor in gedachte had toen ie binnen kwam en in de schoonmaak begon om zich daarna door te ontwikkelen. Soms loopt het heel anders en komen ze op totaal andere functies terecht. Het leuke vinden wij om dat gewoon op een natuurlijke, stimulerende manier te laten verlopen zodat iedereen uiteindelijk de plek krijgt waar hij of zij zich prettig bij voelt. We hopen op die manier een beetje te helpen, ook aan het zelfvertrouwen van ieder personeelslid. Het zou een droom zijn te denken dat iedereen daardoor zo goed in zijn vel zit en niet meer hoeft te botsen met andere collega's. Daar kwamen we dus achter met deze anonieme vragenlijst.

We hebben op verschillende manieren actie ondernomen n.a.v. deze gegevens. Allereerst een aantal bijeenkomsten georganiseerd met verschillende thema's. Een over verantwoordelijk zijn voor je eigen werk en plezier in je eigen werk, een over kwaliteit van je eigen werk, een over beter communiceren en een over slachtoffers en daders en lichaamstaal. De laatste was erg grappig omdat het een thema was dat er alleen maar daders kunnen zijn als men er ook voor kiest om slachtoffer te zijn. We hebben verschillende voorbeelden de revue laten passeren in rollenspelen waarin lichaamstaal ook een belangrijke rol speelde. Ook opdrachtjes om ieder naar zichzelf te laten kijken, door naar zijn woordkeuze en zijn lichaamstaal te laten kijken. Wat daar vooral uit bleek was dat heel veel van onze leidinggevende mensen zich er werkelijk niet van bewust waren dat ze heel moeilijk benaderbaar waren voor hun mensen. Vaak niet eens door de woorden, maar puur door hun lichaamshouding waardoor de drempel zo hoog werd dat mensen niet snel met nieuwe ideeën en al helemaal niet met klachten kwamen. Na deze bijeenkomsten hebben we iedereen de opdracht gegeven elkaar meer te steunen en zich bewuster te zijn van haar of zijn eigen aandeel in de communicatie en sfeer in het algemeen.

Als leuke afsluiter van deze nieuwe ontwikkelingen en bijeenkomsten heeft Jolanda op 1 mei een groot feest in een van de restaurants gegeven waarin het personeel prijzen kon winnen, maar alleen door een opdracht uit te voeren. Deze opdrachten zaten in enveloppen die Jolanda aan iedereen uitdeelde en die voor de hele groep hardop voorgelezen moesten worden. De opdrachten waren bijvoorbeeld dat Jose (leraar schooltuintjes) samen met Ramiro (avond schoonmaakploeg) een gedicht van 8 zinnen in elkaar moest zetten met als thema werkverhoudingen en dat Isela (tutora/kinderen) moest buikdansen met Antonio (portier) en dat Yenny (wasserij) moest uitvinden wat de lievelingskleur van Maybeli (huiswerkjuf) was zonder het aan haar te vragen en binnen een week een klein cadeautje voor haar moest kopen in die kleur en zo nog meer van dat soort opdrachtjes met als doel de mensen meer met elkaar te verbinden.

Dat is meer dan gelukt en we zijn met recht trots op zo'n leuke groep mensen bij elkaar. Wat wij belangrijk vinden is dat er plek is voor iedereen en dat iedereen geaccepteerd wordt. Natuurlijk kan het niet zo zijn dat we alleen maar de hele dag lachen, maar wat wel mogelijk is, is dat we elkaar de ruimte geven om te zijn wie we zijn en die boodschap lijkt iedereen nu gelukkig beter te begrijpen.

Griesmeelpudding en Indiase curry's

In het kader van het nieuwe personeelsbeleid waarin we elkaar meer steunen, maar ook meer op verantwoordelijkheden aanspreken, hebben we de keukenchefs aangesproken op de menu's van de kinderrestaurants. Sommige gerechten waren we echt zat met z'n allen dus tijd voor vernieuwing. In eerste instantie waren de chefs niet makkelijk in beweging te krijgen omdat ze dachten dat het ze beter uitkwam om gewoon de standaard menu's te blijven koken omdat dat makkelijker was. Toen we ze gewezen hadden op het feit hoe ontzettend ongezellig en demotiverend het voor iedereen is om steeds maar hetzelfde te herhalen kwamen ze, in eerste instantie, langzaam in beweging. De eerste opdracht was dat iedere keukenchef met zijn groep van vier mensen, minimaal 5 nieuwe gerechten moest verzinnen. We hadden ze wat tips aan de hand gedaan om op Internet te zoeken en wat internationale kookboeken gegeven.

Een van de eerste praktische stappen was een mini cursus bij Jolanda thuis op het gebied van dressings voor salades en een aantal nagerechten. Dat sloeg meteen in als een bom en het gevolg daarvan was dat er een ware kookcoorts is ontstaan onder het keukenpersoneel. Van alle kanten komen er nieuwe ideeën op tafel en worden dingen uitgetoetst.

Niet alleen Peruaanse gerechten, maar ook Indiase curry's, Italiaanse, Egyptische, Franse, Marokkaanse en Nederlandse gerechten. Elke dag is het weer een verrassing wat we krijgen en aan de hand van een beoordelingsformulier bekijken we of het gerecht mag blijven of niet door de jury komt. De juryleden zijn we allemaal: de kinderen, personeel en administratie.

Naast het feit dat we veel lekkerder eten, is eigenlijk het belangrijkste dat iedereen weer met elkaar bezig is en zich opnieuw gewaardeerd voelt. Na twaalf jaar verval je soms in gewoontes en slapen mensen in op hun werkplek. Van deze nieuwe methode hebben we allemaal profijt en het belangrijkste van alles is dat we op die manier aan de kinderen kunnen laten zien hoe leuk je het kunt hebben met andere mensen en dat werken niet hoeft te betekenen dat je je niet fijn voelt of geen plezier kan maken.

Calendula tegen droge wangen

Zoals de meesten van u inmiddels wel weten is een belangrijk deel van ons project onze tuin.

Onze profe Jose werkt met de kinderen in de tuin en leert ze hoe ze niet alleen aardappels, die de meeste van onze kinderen wel kennen, kunnen verbouwen, maar ook groenten, kruiden, planten en bloemen. In onze kas hebben we zelfs sperziebonen en cherrytomaatjes.

Zoals in eerdere nieuwsbrieven regelmatig over geschreven is, hebben we ook iets van 70 konijnen waarvan ieder kind er 1 krijgt op zijn verjaardag en de rest verkopen we op zaterdag op de markt. Dat is een van de inkomstenbronnen voor het onderhoud van diezelfde konijnen. Aangezien de opbrengst daarvan niet zo groot was heeft Jose nu iets nieuws bedacht.

Twee van de kruidensoorten die in onze tuin groeien zijn calendula en manzanilla (camille). In Cusco zijn de koudste maanden van het jaar juni en juli. Het is dan 's nachts rond het vriespunt en overdag strakblauw en zonnig. Door deze enorme temperatuursverschillen en door de droogte (aangezien we op 3300 meter wonen), lopen veel kinderen met kapotte rode wangen in deze maanden. Die knalrode appelwangen zien er schattig uit; alleen doet het erg pijn.

Jose kwam een paar weken geleden op het idee om van onze kruiden crèmes te maken voor de wangen van onze kinderen. Dat is inmiddels gebeurd met een fantastisch resultaat. Alle kinderen smeren er lustig op los en het resultaat is dat de wangen niet meer kapot zijn. De calendula geneest binnen een week de wangen en beschermt tegen opnieuw uitdrogen. Een van onze kinderen kwam daarna op het idee om de crèmes in mooie potjes te stoppen en samen met de konijnen te verkopen op de zaterdagmarkt. Van het een kwam het ander en nu verkopen we calendula en manzanilla (kamille) crème op de markt.

De kinderen vinden het geweldig en tellen wel tien keer per zaterdag de opbrengsten van de crèmes om er vervolgens konijnenvoer voor te kopen en potten voor de planten.

Onze meiden!!

In onze vorige nieuwsbrief heeft u kunnen lezen over ons idee om onze oudere meisjes in hetzelfde huis zelfstandig te laten wonen zodat we een oogje in het zeil konden houden. Inmiddels hebben we dat idee nog eens heel goed overdacht en zijn net als in de hele organisatie, tot een andere conclusie gekomen. Met onze jongens hebben we gemerkt dat als we ze te veel beschermen en ze niet hun dingen zelf laten regelen, de motivatie om werkelijk hun eigen zaken te regelen heel laag is. Met de jongens hebben we sinds een jaar een andere regeling van zelfstandig wonen, de stichting betaalt de studiekosten en het eten en zelf moeten ze hun woonlasten en extra uitgaven bekostigen. Dat was in de eerste periode heel moeilijk voor ze, maar nu blijkt dat de resultaten vele malen beter zijn dan daarvoor. Ze zijn veel zelfzekerder en studeren ook beter. Om die reden hebben we besloten om het met onze meisjes meteen anders aan te pakken.

Dat was even slikken voor ze in eerste instantie, maar nu uiteindelijk gaat het goed met ze. Het GROTE gesprek was deze keer met Naydeth, Marisol en Florencia. Alle drie hadden ze er stiekem op gehoopt dat het voor hen anders zou zijn en ze nog een aantal jaren bij ons mochten blijven wonen. In februari hadden we het gesprek en alle drie kregen ze tot april de tijd om een kamer te zoeken en een baantje. De afspraak nu met al onze kinderen, die bij ons hebben gewoond in de huizen, is dat we de studiekosten betalen en het eerste jaar ook hun eten. Daarna alleen nog enkel de studiekosten, maar met een contract dat als ze de opleiding niet afmaken ze het volledige bedrag terug moeten betalen aan de stichting. Dit deden we eerst niet en merkten toen dat onze jongens en meisjes om de haverklap van studierichting wilden veranderen. Daardoor werden de kosten heel hoog omdat er steeds nieuwe boeken, schooluniformen en materialen aangeschaft moesten worden. Wat we nu doen is de kinderen zich heel goed laten voorlichten en oriënteren over welke studie en daarna het contract met ze tekenen over de kosten. Dit werkt goed en de motivatie om de opleiding af te maken is veel hoger.

Naydeth die medicijnen wilde gaan studeren heeft meegedaan aan een toelatingsexamen op de universiteit, maar is helaas niet aangenomen. Er namen in totaal 3000 studenten deel aan het toelatingsexamen waarvan er maar voor 20 plaats was. De kans voor Naydeth was

dus maar heel klein, maar toch wilde ze meedoen. Ze eindigde op de 42ste plaats wat niet voldoende was, maar waar wij wel heel trots op zijn uiteraard. Naydeth heeft nu besloten om een pre-universitaire opleiding te volgen om meer kans te maken in een volgende ronde. In de tussentijd heeft ze een baantje gevonden bij een naaiatelier, een eigen kamer gehuurd en druk bezig haar nieuwe leventje in te vullen.

Marisol gaat administratie studeren en heeft besloten bij haar broer in te trekken tot ze een kamer heeft gevonden. Abel, de broer van Marisol werkt in ons hotel. Marisol heeft een baantje gevonden als oppas van een baby.

Florencia was een wat lastiger verhaal. Florencia is achttien jaar, maar erg verlegen en voor haar was het heel moeilijk een baantje en een kamer te vinden. Een studie wist ze wel en dat is hoteladministratie geworden op een instituut. Toen Flor bijna dreigde in een depressie te raken en niet wist hoe ze haar eigen leven moest gaan invullen hebben we een uitzondering voor haar gemaakt. Ze heeft nu een kamer apart in een gedeelte van het meisjeshuis waar ze zelfstandig woont en niet deelneemt aan het gezin. Het komende jaar gaan we haar begeleiden naar zelfstandigheid waar het dit jaar nog te vroeg voor is. Het gaat nu goed met Flor; ze heeft sinds kort een baantje in een kopieerwinkel voor een paar uur per dag en dat helpt haar enorm in haar zelfvertrouwen. Ook haar studie is begonnen en eten doet ze in een van de kinderrestaurants samen met Wilbert, een van onze jongens.

Geen kindertelefoon maar het vliegende schrift

Een van onze nieuwe activiteiten in de kinderrestaurants is het vliegende schrift. In dit schrift mogen alle kinderen elke dag schrijven wat ze van elkaar, het restaurant, hun school, leven of wat dan ook vinden of over willen vragen. Alles wat ze kwijt willen mag daarin opgeschreven worden en het heet 'vliegende schrift' omdat iedereen het mag gebruiken en ook iedereen het mag lezen. Je mag je naam erbij schrijven, maar het mag ook anoniem.

We hebben dit gedaan omdat veel kinderen te verlegen zijn om iemand te benaderen, maar wel durven schrijven. Als er vragen in staan dan antwoordt de tutora daarop en kan ook iedereen dat weer lezen waardoor er veel meer kinderen uiteindelijk iets aan hebben.

Ook liefdesverklaringen staan er inmiddels in, maar ook vragen over hoe ze thuis een situatie moeten aanpakken of waar ze zich zorgen over maken. Iedereen mag reageren en advies geven.

Het werkt fantastisch en is heel drempelverlagend. Je mag ook nablijven om het schrift in te vullen zodat niemand het ziet of in het oor van de tutora fluisteren dat je iets wilt schrijven, maar niet wil dat anderen het zien.

Wat we al wisten was dat veel van onze kinderen onder dezelfde omstandigheden leven en de eenzaamheid heel groot is, ook al wonen ze vlak bij elkaar. Ons kinderprogramma is daarom vooral gericht op het stimuleren van onderlinge vriendschappen. Dat is een van onze belangrijkste doelstellingen.

In deze maatschappij waarin niet veel steun is voor kinderen is het beste wat je kan overkomen, vinden wij, is het hebben van een echt vriendje of vriendinnetje die je begrijpt en je steunt als je elkaar nodig hebt. Als je thuis geslagen wordt en daarna naar je vriendje kan om een straatje mee om te gaan of uit te huilen is het leed toch stukken minder dan in je eentje dit allemaal te moeten doen.

Wij zijn er maar een aantal uren per dag voor de kinderen en we zijn toch volwassenen die niet in dezelfde situatie zitten, maar een vriendje die je begrijpt omdat die ook in zo'n zelfde situatie zit is natuurlijk goud waard. Dat is nou precies wat wij proberen te stimuleren voor onze kinderen met ons programma, door een voorbeeld te zijn met het personeel, spelletjes met ze te doen en zoals nu een vliegend schrift voor ze bedenken om te laten zien dat niet hun eigen thuissituatie de enige is, maar dat hun vriendjes aan dezelfde tafel net zoveel ellende thuis hebben en dat ze elkaar kunnen helpen door er voor elkaar te zijn.

Afscheid van de kaaswinkel van Jan & Titia

Als laatste in deze nieuwsbrief willen we even speciaal Jan en Titia bedanken voor alle jaren van toewijding en hulp met hun kaaswinkel Kroon in Den Haag.

Vlak voordat Jolanda naar Peru vertrok heeft ze Jan leren kennen in zijn kaaswinkel. Pas veel later kwam ze er achter dat dat leuke blonde kleine vrouwtje zijn vrouw Titia was. Jan en Titia hebben Jolanda al die jaren door dik en dun bijgestaan en vele van onze donateurs zijn ons gaan steunen op hun aanbeveling. Hun aandeel in het groeien van ons project is enorm en daar zijn we ze eeuwig dankbaar voor.

Jan en Titia hebben de winkel verkocht en gaan nu van hun verdiende rust genieten. Het contact met de stichting blijft bestaan aangezien Jan Tops samen met de oom van Jolanda; Jan Schoenmakers, de vrienden van Niños, vormen. Dit is jaren geleden in het leven geroepen om ons secretariaat c.q. Lydia Vastmans, te ondersteunen in activiteiten voor de stichting.

Jan en Titia, namens ons allemaal vanuit Cusco, ongelofelijk bedankt voor alle mooie jaren met de winkel, jullie zijn beiden echt goud waard!!!

Vrienden van Niños

De Vrienden van Niños roepen al onze donateurs bij deze op om in haar of zijn omgeving nieuwe donateurs te werven.

De kosten lopen met de aanstaande opening van het 5de restaurant op en alle monden van onze 600 kinderen moeten tenslotte dagelijks gevuld worden.

Een prachtig middel om donateurs te werven is ons in te zetten voor presentaties.

Ook het bezichtigen van de website www.ninos.com biedt kansen om nieuwe donateurs te werven.

Nadere informatie is te verkrijgen bij onderstaande adressen:

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

Secretariaat

Niños heeft de ANBI-status!

Eindelijk hebben we hem: de ANBI-status! ANBI staat voor 'Algemeen Nut Beogende Instelling' en is zowel voor u als voor ons heel belangrijk en wel om de volgende redenen:

- Een ANBI hoeft geen successierecht of schenkingsrecht te betalen over erfenissen en schenkingen die de ANBI ontvangt in het kader van het algemeen belang.
- Uitkeringen die een ANBI doet in het algemene belang zijn vrijgesteld voor het recht van schenking.
- Als een instelling door de Belastingdienst is aangewezen als een ANBI, kan een donateur giften van de inkomsten- of vennootschapsbelasting aftrekken (uiteraard binnen de daarvoor geldende regels).

Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad – dat verhaal met alle details willen we u graag besparen – en zijn daarom des te blijer dat het ons gelukt is!

Goederen voor Peru

Herhaaldelijk krijgen wij de vraag wat mensen mee kunnen nemen naar Peru. Nu de vakantieperiode weer aanbreekt en velen onder u naar Cusco gaan willen we graag de volgende suggestie doen.

Het is al jaren ons streven om onze kinderen met Kerst een kledingpakketje te geven. Onze kinderen beschikken meestal over 1 set vrije tijdsleding en 1 schooluniform. Beide doorgaans tot op de draad versleten. Alles wat we door het jaar heen krijgen, verzamelen we en met Kerst is het groot feest voor ze als ze weer wat kleding krijgen. Knappe kleding (ook ondergoed) werkt ook heel goed voor hun zelfvertrouwen! Neem dus zo veel als de bagageruimte toelaat kleding mee en geef deze aan de receptie van een van de hotels af. Indien meenemen geen optie is, kan er ook kleding op de lokale markt gekocht worden. We garanderen u dat de marktvrouwen daar heel blij van worden!

Helaas is het opsturen van goederen naar Peru nog steeds geen optie. De Peruaanse douane is namelijk een van de meest corrupte. Spullen komen doorgaans niet of half of beschadigd aan. Gaat het wel een keertje goed dan worden we weer geconfronteerd met hoge invoerrechten.

Nieuwsbrief per e-mail / sponsoring avop / dank aan AVOP

In nieuwsbrief 24 hebben wij u geïnformeerd over onze adreswijziging. Deze wijziging heeft alles te maken met het feit dat Lydia niet meer bij AVOP werkzaam is. Avop (Adviesgroep Voor OrganisatiePsychologie) was vele jaren sponsor van het secretariaat. Door het vertrek van Lydia stopt deze sponsoring. Het is daarom hoog tijd dat nog meer dan tot nu toe, kosten beperkt gehouden worden. Personeelskosten zijn er niet omdat iedereen in Nederland als vrijwilliger werkt. Veruit de grootste kostenpost is de nieuwsbrief: ca. 1600 donateurs ontvangen deze digitaal, 2400 ontvangen deze nog steeds per post! Dit is dan ook een oproep aan deze 2400 donateurs om hun e-mailadres door te geven opdat we de nieuwsbrief kunnen e-mailen. Dat scheelt – naast het werk - enorm veel papier-, kopieer- en portokosten. Geld wat we veel liever aan onze projecten in Peru willen besteden. Daarnaast dragen we ons steentje ook bij aan het milieu. **DUS BESTE DONATEURS DIE BESCHIKKEN OVER E-MAIL MELDT U AAN VOOR DE DIGITALE NIEUWSBRIEF** door een mailtje te sturen naar info@stichtingninos.com onder vermelding van uw naam en postadres. U helpt ons en het milieu hier enorm mee! Bij voorbaat onze dank!

Als laatste willen we natuurlijk onze hartelijke dank uitspreken voor de jarenlange sponsoring van AVOP. Beste Avoppers, het is fantastisch wat jullie voor ons gedaan hebben!

Overige gegevens secretariaat

Adres: Koninginnelaan 8
Postcode & plaats: 1182 AS Amstelveen
Telefoon: 020-6403019
E-mail: info@stichtingninos.com
Website: www.ninoshotel.com
Bankrekening: 43 99 71 365
Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Tot slot!

De Vrienden van Niños en het secretariaat van Niños wensen u een hele mooie en relaxte vakantie en zomerperiode.

Lydia, Jan Schoenmakers en Jan Tops